

**ТАВРІЙСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ
АГРОТЕХНОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені Дмитра Моторного**

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

КНИГА ПАМ'ЯТІ

**ВИПУСКНИКИ ТДАТУ –
ЗАХИСНИКИ УКРАЇНИ**

**РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА
2014- рр.**

ПАМ'ЯТАЄМО. ШАНУЄМО. НЕ ЗАБУДЕМО.

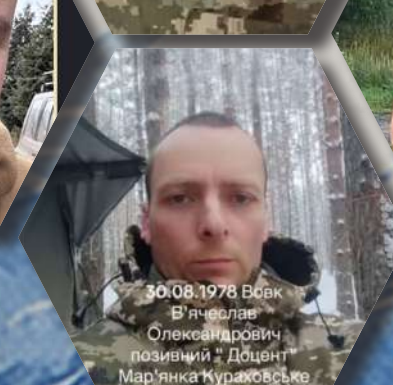
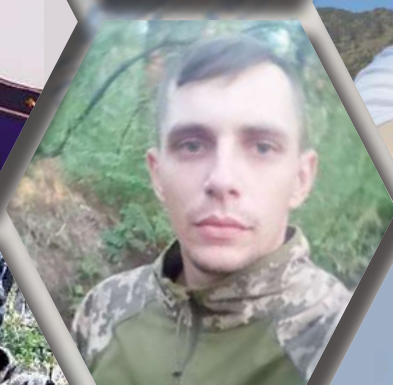

ЦЯ КНИГА – ЖИВИЙ СВІДОК НЕСКІНЧЕННОЇ ЛЮБОВІ ТА ЖЕРТОВНОСТІ НАШИХ ГЕРОЇВ, ЯКІ ВІДДАЛИ НАЙДОРОЖЧЕ – СВОЄ ЖИТТЯ – ЗАРАДИ МИРУ СВОБОДИ ТА МАЙБУТНЬОГО УКРАЇНИ. КОЖНА СТОРІНКА – ЦЕ ПАМ'ЯТЬ ПРО ЛЮДИНУ, ЧИЯ ДОЛЯ БУЛА ОБІРВАНА, АЛЕ ЧИЙ ДУХ ЗАЛИШАЄТЬСЯ З НАМИ НАЗАВЖДИ.

ПАМ'ЯТАТИ КОЖНОГО..

30.08.1978 Вєвк
В'ячеслав
Олександрович
позивний "Доцент"
Мар'янка Кураховське
направлення Донецької
області.

МЕНТУС ВІКТОР ВОЛОДИМИРОВИЧ

07.06.1982 - 14.06.2014 рр.

Віктор Ментус – випускник економічного факультету Таврійської державної агротехнологічної академії.

Народився в Івано-Франківську, виріс у Мелітополі. У 2005 році закінчив ТДАТА та пішов по стопах батька, який служив в авіації - продовжив військову службу в авіаційній частині А3840 міста Мелітополь. Служив старшим повітряним радистом – старшим оператором авіаційного загону 25-ї бригади транспортної авіації, бортовий радист військово-транспортного літака Іл-76 МД.

З початком російської збройної агресії проти України з весни 2014 року літав в Луганський та Донецький аеропорти.

14 червня 2014 року під час бойового польоту до Луганського аеропорту, військово-транспорт-

ний літак Іл-76МД був збитий російськими терористами. Загинули всі 40 військовослужбовців і 9 членів екіпажу, серед них і Віктор Ментус.

Нагороджений Орденом «За мужність» III ст. (20 червня 2014, посмертно) – за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу.

Похований разом з членами екіпажу ІЛ-76 на Новому кладовищі міста Мелітополь.

6 травня 2015 року в місті Мелітополь на фасаді будівлі загальноосвітньої школи №14 (вулиця Гризодубової, 49), де навчався Віктор Ментус, йому відкрито меморіальну дошку.

12 червня 2015 року в місті Мелітополь на території військової частини А3840 було відкрито меморіал екіпажу літака Іл-76 МД, серед яких ім'я гвардії прапорщика Ментуса Віктора.

Його життя було пов'язане з небом, службою та захистом України. Пам'ять про нього назавжди залишиться в історії ТДАТУ та України.

Джерело:

[https://uk.wikipedia.org/wiki/ Ментус](https://uk.wikipedia.org/wiki/Ментус)

<https://old.memorybook.org.ua/16/mentus.htm>

<https://ukraine-memorial.org.ua/biography/mentus-viktor-volodimirovich/>

Орден «За мужність» III ст.
(посмертно)

ТИПЕНКО АРТЕМ ЮРІЙОВИЧ

18.12.1988 – 19.10.2022 рр.

Артем Типенко випускник енергетичного факультету ТДАТУ, майстер спорту України з гирьового спорту, член збірної команди ТДАТУ з гирьового спорту, призер чемпіонату світу серед юнаків.

Артем народився 18 грудня 1988 року у селі Костянтинівка Мелітопольського району Запорізької області. З дитинства був спортивним хлопцем, проте не забував вчитися. У 2016 році він закінчив енергетичний факультет Таврійського державного агротехнологічного університету, здобув ступінь магістра, працював інженером-електромеханіком на Ботієвській ВЕС компанії ДТЕК.

На початку повномасштабного вторгнення РФ брав участь у протестних мітингах в Мелітополі. Потім виїхав на підконтрольну Україні територію та пішов добровольцем захищати Батьківщину. Воював на гарячому напрямку під Бахмутом.

Свій останній бій 33-річний воїн зустрів під Бахмутом 19 жовтня 2022 року. Він мужньо та самовіддано чинив опір ворогам, до останнього стримуючи їх збройну агресію та ненависть до нашого народу.

Чесний, добрий та мужній син України, який не зрадив військовій присязі та не побоявся поглянути лютому ворогу в очі, - саме таким назавжди залишиться Артем для усіх нас.

Джерело:

<https://memorybook.org.ua/soldiers/artem-yu-tipenko?category=biography>

АНАЦЬКИЙ ДЕНИС ОЛЕКСІЙОВИЧ

14.05.1996 – 19.06.2022 рр.

Денис родом з с. Данило-Іванівка, Новенська сільська громада, Мелітопольський район, Запорізька область.

Анацький Денис був студентом механіко-технологічного факультету ТДАТУ. З 2019 року Денис пішов воювати в АТО на схід країни і перейшов на заочне навчання. Служив старшим солдатом.

З початком повномасштабної російсько-української війни був навідником-оператором військової частини А0501 у 92 окремії механізованій бригаді імені кошового отамана Івана Сірка.

У червні 2022 року бригада вела запеклі оборонні та позиційні бої на північному та північно-східному напрямках від Харкова,

обороняючи Харків на Чугуївському напрямку.

Денис загинув 19 червня 2022 року під час виконання бойового завдання у села Ртищівка Чугуївського району Харківської обл.

У Дениса залишилися дружина і маленький син.

Нагороджений Орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

Слава Україні! Героям Слава! Шануймо і пам'ятаймо наших Героїв!

Джерело:

<https://memorybook.org.ua/soldiers/denys-o-anatskyi>

<https://www.president.gov.ua/documents/4932022-43285>

Орден «За мужність» III ст.
(посмертно)

ЗАКРЕВСЬКИЙ ДИМИТРІЙ ДИМИТРІЄВИЧ

24.12.1998 – 11.06.2022 рр.

Димитрій народився 24 грудня 1998 року на Херсонщині. Після закінчення Агайманської загальноосвітньої школи, Генічеський р-н вступив до Таврійського державного агротехнологічного університету на факультет Енергетики і комп'ютерних технологій, який закінчив з відзнакою у 2021 році. Отримав фах інженера-енергетика, магістр. Паралельно з навчанням юнак працював на місцевому заводі, де ремонтували електронні верстати.

Юнака призвали до війська у 2021 р. як строковика. Служив у Слов'янську Донецької області водієм вантажівки, яку вправно ремонтував і обслуговував. Про молодого воїна були лише схвальні відгуки командирів: розумний, спокійний, розсудливий. Особливо відзначали його потяг до техніки.

24 лютого 2022 року, коли російські окупанти здійснили повномасштабне вторгнення, молодий воїн відразу опинився в епіцентрі тяжких боїв за Святогірськ, куди ворог кидав великі сили. Димитрій перевозив різні вантажі.

11 червня 2022 року життя юнака обірвалося поблизу села Хрестище, де в його автомобіль влучив ворожий снаряд. Димитрій загинув на місці. Йому було 23 роки..

Димитрій Закревський Указом Президента нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Вічна пам'ять герою, який віддав життя за Україну.

Джерело:

<https://vyshneve-rada.gov.ua/pro-vyshneve/geroi/8838-2025-02-10-16-42-08.html>

<https://ualosses.org/uk/soldier/zakrevskyj-dymytrij-dmytrovych-1998-12-24-23-melitopol-soldier/>

<https://www.president.gov.ua/documents/5582022-43513>

Орден «За мужність» III ст.
(посмертно)

ЧЕРЕВАТИЙ ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ

14.02.1974 – 22.06.2022 рр.

Олександр Череватий народився 14 лютого 1974 року в селищі Малокатеринівка, Запорізького району. Навчався у місцевій гімназії «Мрія». У 1996 р. закінчив Таврійську державну агротехнічну академію за спеціальністю «Механізація сільського господарства». Працював на АТ «Мотор Січ».

Олександра односельці пам'ятають доброю людиною, палким прихильником спорту. Він з дитинства любив футбол, вів здоровий спосіб життя. Грав у місцевій команді «Ветеран» центральним захисником, їздив на змагання по всій області.

Коли почалася повномасштабна війна, він сказав: «Якщо не ми, то наші діти будуть воювати, а я цього не хочу». У квітні 2022 року Олександр вже захищав нас, нашу землю. Був старшим лейтенантом, заступником командира протитанкової артилерійської батареї, артилерійського дивізіону, в/ч А 1736, 57

окремої мотопіхотної бригади.

Активна фаза безпосередніх боїв за місто Лисичанськ на Луганщині розпочалися в червні 2022, коли російські сили намагалися взяти українське угруповання в оточення. 22 червня Олександр загинув під час запеклих боїв і сильних артилерійських обстрілів. Йому було 48 років.

Живим коридором пошани і глибокої вдячності рідна Малокатеринівка проводжала в останню путь свого захисника, справжнього патріота, сина незламної України, для якого честь та гідність - це не просто слова. Олександр любив свою країну, за неї і віддав життя

Пам'ятаємо всіх Героїв, які віддали своє життя за Україну! Вічна пам'ять!

Джерело:

<https://memory.zoda.gov.ua/stores/cherevatiy/cherevatiy.html>

КОЗАЧЕК ОЛЕКСІЙ ВАСИЛЬОВИЧ

08.05.1973 – 15.12.2022 рр.

Народився с. Білокуракіне Луганської обл. Тут пройшло його дитинство. З 1983 р. проживав у смт. Якімівка, Запорізька обл., потім в м. Мелітополь. Мав дві вищі освіти. Відкрив власне підприємство ТОВ ГІК КАДАСТР, яке займалося геодезією та землеустроєм, паралельно почав викладати в ТГАТУ на кафедрі Геодезія та землеустрій. З 2014 року займав активну громадянську позицію в питаннях цілісності України.

Після початку повномасштабної війни 2022 року, переїхав з родиною в безпечне місце до м. Чортків Тернопільської області. Залишивши в м. Мелітополь все, пішов добровольцем захищати свою країну з Чортківського военкомату.

Після проходження навчання, молодший сержант Олексій Козачек (позивний «Процик») став командиром відділення зв'язку протитанкового артилерійського дивізіону, який займався протидією танковому наступу окупантів.

15 грудня 2022 року Олексій Васильович загинув на Запорізькому напрямку. Друзі та колеги згадують Олексія як добру та чуйну людину, яка віддано любила свою Батьківщину.

Указом Президента нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

У нього залишилися дружина та двоє дітей. Біль і смуток звучать в словах дружини Олексія Васильовича, опубліковані в соцмережі:

Якщо про мужність, це про тебе
Якщо про любов, це про тебе
Якщо про силу духа, це про тебе
Якщо про ніжність, це про тебе
Якщо про найкращого чоловіка, це про тебе
Якщо про супер тата, це теж про тебе...
Вічна пам'ять Герою!

Джерело:

<https://memorybook.org.ua/soldiers/oleksii-v-kozachek>

<https://www.president.gov.ua/documents/5732023-48029>

https://www.instagram.com/p/DbkEQF_AqGr/

Орден «За мужність» III ст.
(помертньо)

МІКУЛІН ДМИТРО ЮРІЙОВИЧ

(позивний «Золотий»)

10.08.1993 – 06.03.2023 рр.

Дмитро народився 10 серпня 1993 року в селищі Іванівка Генічеського району Херсонської області. Гарно навчався у школі, з дитинства захоплювався футболом. Був вихованцем ДЮСШ «Азовець» Генічеська. Грав у складі футбольної і футзальної команди Іванівки.

Успішно закінчив у 2018 році факультет економіки та бізнесу Таврійського державного агротехнологічного університету імені Дмитра Моторного. Викладачі та однокурсники згадують Дмитра, як відповідального, щирого студента. Завжди усміхнений, позитивний юнак, готовий прийти на допомогу - так розповідають про нього друзі. Своєю харизмою і щирістю хлопець притягував до себе людей.

Він не полишив заняття улюбленим видом спорту й під час навчання в університеті. Хлопець був членом університетської збірної команди з футболу, а також грав за футбольну команду «Мелітопольська черешня».

20 жовтня 2021 року він підписав контракт зі Збройними Силами України. Вважав своїм обов'язком захищати рідну країну. Старший солдат Дмитро Мікулін служив у 9 окремому мотопіхотному батальйоні «Вінницькі скіфи» 59-ї ОМбр імені Якова Гандзюка, був мужнім,

безстрашним воїном, надійним побратимом.

6 березня 2023 року при виконанні бойового завдання поблизу населеного пункту Невельське Покровський р-н Донецчина, солдат Дмитро Мікулін разом зі своїми побратимами до останнього стримував натиск ворога та отримав поранення, несумісні з життям.

Дмитро любив життя, любив футбол. Вірний син українського народу загинув. Йому назавжди залишилося 29 років...

Мала батьківщина Дмитра – селище Іванівка, що знаходиться на Лівобережжі Херсонської області, тимчасово окупована. Дмитро знайшов вічний спокій на Вінниччині в м. Іллінці на центральному цвинтарі, поряд зі своїми бойовими побратимами, з якими пліч-о-пліч бив ворога.

Бойовий побратим Дмитра Геннадій Колядко, в пам'ять про друга написав вірш-посвяту Дмитру Мікуліну:

Ти був ще зовсім молодий, любив і друзів, і Вкраїну.
Ти зброю взяв у час лихий на захист неньки до загибелі.
Завжди без страху йшов вперед, як у футболі в бій на полі,
Посеред градів і касет не підкорявся лиху, долі.
Хоч чорна хвиля посікла, вогнем спиняв орду ворожу,
А з ран рікою кров текла: ні страх, ні біль не переможе.
Тримав позиції солдат, козак завзятий і простий.
Ти в пам'яті, і в серці, брат, по позивному – «Золотий»

Дмитро Указом Президента нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
Вічна пам'ять Герою!

Джерело:

<https://memorybook.org.ua/soldiers/dmytro-yu-mikulin>
<https://ualosses.org/uk/soldier/mikulin-dmytro-jurijovych-1993-08-10-29-ivanivka-9th-separate-motorized-infantry-battalion-senior-soldier/>

Орден «За мужність» III ст.
(посмертно)

КІЙКО ВІТАЛІЙ ПЕТРОВИЧ

24.07.1973 – 10.10.2023 рр.

Віталій родом із села Світлодолинське Тернопінська сільська громада, Мелітопольський район, де він народився у 1973 році. Після закінчення школи вступив до Таврійської державної агротехнічної академії на економічний факультет, який закінчив у 1996 році.

Він поєднав здобуту вищу освіту зі своєю професійною діяльністю і присвятив життя роботі на землі. До повномасштабного вторгнення Віталій Петрович був відомим аграрієм на Запоріжжі. Він був керівником і засновником фермерських господарств та агрофірми у рідному Мелітопольському районі.

Після початку повномасштабної війни Віталій Петрович став на захист Батьківщини, отримавши звання капітана, та воював у лавах 56-ї окремої мотопіхотної Маріупольської бригади ЗСУ.

Віталій Петрович – мужній захисник України, загинув 10 жовтня 2023 року під час виконання бойових завдань – саме в той період бригада вела запеклі й кровопролитні найінтенсивніші окопні та артилерійські бої на флангах Бахмута.

Указом Президента України №370/2024 від 21 червня 2024 року за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, а також за самовіддане виконання військового обов'язку капітан Кійко Віталій Петрович нагороджений **Орденем Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно)**.

Джерело:

<https://memorybook.org.ua/soldiers/vitalii-p-kiiko>

**Орден Богдана Хмельницького
III ступеня (посмертно)**

КИСІЛЬ БОГДАН СЕРГІЙОВИЧ

(позивний «П'ятниця»)

17.01.2002 – 29.09.2025 рр.

Богдан народився 17 січня 2002 р. в с. Воскресенка, Приазовського р-ну, Запорізької обл. Навчався у місцевій школі, яка згодом стала філією Нововасилівського навчально-виховного комплексу «Гармонія».

Після закінчення школи Богдан вступив до Таврійського державного агротехнологічного університету імені Дмитра Моторного на спеціальність «Цивільна безпека» факультет АТЕ, де здобув ступінь магістра.

У березні 2024 року він поїхав до Києва, щоб бути ближчим до тих, хто наближає перемогу, допомагав збирати дрони для ЗСУ.

У квітні 2024 року прийняв рішення вступити до 12-ї бригади спеціального призначення «Азов» в/ч 3057 Національної гвардії України на посаду оператора БПЛА ЗРСП (загін розвідки спеціального призначення). Це рішення було для нього свідомим і непохитним. Він готувався до нього морально й фізично, бо вірив, що повинен захищати рідну землю.

У вересні 2025 року бригада спеціального призначення «Азов» НГУ виконувала бойові

завдання на східному напрямку фронту, зокрема тримала стрій та вела активні бойові дії на Костянтинівсько - Торезькому напрямках (Донеччина).

Військовослужбовець Богдан Кисіль загинув 29 вересня 2025 р., біля н.п. Олександрівка-Калинове, Краматорського р-ну під час виконання бойових завдань із забезпечення відсічі збройній агресії російської федерації. Спочатку вважався зниклим безвісти, але пізніше загибель Богдана була підтверджена.

Герою навіки 23 роки... Це той вік, коли життя має лише розгортатися на повну силу, але він обрав шлях захисника.

Символічно й болісно, що здобувши вищу освіту у сфері безпеки цивільних людей, Богдан зрештою пішов захищати цю саму безпеку зі зброєю в руках на найгарячішому рубежі.

Нагороди: відзнака Міністра оборони України «Захиснику України»

Місце поховання: м. Первомайськ, Миколаївської обл. 24 жовтня 2025 року.

Схиляємо голови перед світлою пам'яттю Захисника.

Джерело:

<https://memory.zoda.gov.ua/stores/kisil/kisil.html>
<https://ualosses.org/uk/soldier/kysil-bohdan-serhijovych-2002-01-17-23-pervomajsk-assault-brigade-of-the-national-guard-of-ukraine-azov-soldier/>
<https://suspilne.media/mykolaiv/1147166-na-mikolaivsini-proveli-v-ostannu-put-zagiblogo-voina/>
<https://theguard.city/articles/440406/pervomajsk-poproschavsya-iz-bogdanom-kisilem>

Медаль Міністерства оборони України
«Захиснику України»

ШЕРЕМЕТ МИХАЙЛО ОЛЕКСІЙОВИЧ

18.05.1992 – 02.12.2025 рр.

Михайло народився 18 травня 1992 року у с. Надія, АР Крим. Ще в дитинстві разом із батьками переїхали до Запорізької області.

Навчався в Кіровській (Таврійське) ЗОШ I-III ступенів. По закінченню школи навчався в Таврійському державному агротехнологічному університеті, де у 2013 р. здобув фах інженера-механіка.

У березні 2022 року Михайло Олексійович став до лав Збройних Сил України, прийнявши на себе обов'язок захищати державу. Для побратимів він був опорою, людиною честі, стійкості та справжнього воїнського духу.

Михайло Шеремет боронив Україну у званні старшого солдата 1 самохідного артилерійського взводу, 3 самохідної артилерійської батареї, самохідного артилерійського дивізіону, в/ч А 1962.

2 грудня 2025 року при переміщенні інженерної групи в районі н.п. Соснове Донецької області відбувся ворожий обстріл із застосуванням FPV на оптоволоконі. В результаті влучання БПЛА, Михайло Шеремет загинув від отриманих травм та поранень не сумісних з життям.

Йому було 33 роки. У Михайла залишилися дружина та донька.

Колеги згадують Михайла як відповідального, чесного, пунктуального, спокійного та водночас завзятого працівника великої душі. Його почуття гумору, життєва мудрість та надійність приносили тепло у колектив.

Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно)

Джерело:

<https://memorybook.org.ua/soldiers/mykhailo-o-sheremet?category=biography>

<https://memory.zoda.gov.ua/stores/sheremet/sheremet.html>

Орден «За мужність» III ст.
(посмертно)

КИР'ЯНОВ ІВАН ІГОРОВИЧ

05.07.1992 – 15.05.2026 рр.

Іван народився 5 липня 1992 року в мальовничому селі Велика Білозерка Запорізької області.

Навчався у Великобілозерському навчально-виховному комплексі №1. Після закінчення школи Іван вступив до Таврійського державного агротехнологічного університету імені Дмитра Моторного, який успішно закінчив за спеціальністю «інженер-енергетик».

Із початку повномасштабного вторгнення РФ в Україну, виїхав разом із родиною з окупованої території і пішов захищати рідну землю.

Військову службу розпочав 22 травня 2022 року, склав Військову присягу на вірність Україні та проходив службу у 128-й окремії гірсько-штурмовій Закарпатській бригаді в підрозділі аеророзвідки 49 центру спеціального призначення. Також виконував бойові завдання у складі Центру спеціального призначення «А» Служби безпеки України.

Іван Кир'янов був майстром відділення безпілотних надводних комплексів

Мужньо виконуючи військовий обов'язок у боротьбі за незалежність України, молодший сержант Іван Кир'янов загинув 15 травня 2026 року, внаслідок ураження ворожим FPV-дроном під час виконання оперативно-бойового завдання в районі міста Херсона.

У нього залишилася дружина і син.

Поховали Івана Кир'янова на Пагорбі Слави міста Ужгорода. Під час церемонії прощання було зачитано лист від Головнокомандувача Збройних Сил України як знак вдячності за жертвне служіння та захист Української держави.

Вічна пам'ять і шана полеглому!

Джерело:

<https://www.keuapc.org/2026/05/21/v-uzhhorodi-poproshchalysia-iz-33-richnym-zakhysnykom-ukrainy-ivanom-kyr-ianovym/>

ЛУКАШ ВАДИМ ОЛЕКСАНДРОВИЧ (позивний «Лектор»)

21.01.1986 – 07.09.2022 рр.

Вадим Лукаш народився 21 січня 1986 року в селі Нове Токмацького району Запорізької області. Навчався у Новенській загальноосвітній школі. Вступив Одеський інститут сухопутних військ у 2004 році, але не пов'язав своє життя з армією. Пізніше вступив і закінчив Таврійський державний агротехнологічний університет.

Знання отримані в ТДАТУ, реалізував у власному бізнесі. До повномасштабного вторгнення був приватним підприємцем, займався сільським господарством, був активним у своїй громаді. Був депутатом двох сесій Токмацької міської ради.

Вадим Лукаш був досвідченим воїном і ветераном АТО, який став на захист України ще у 2014 році. Після повернення з фронту займався підприємницькою діяльністю,

волонтерством.

В Токмаку його знали як справедливую, принципову, щирю людину, яка завжди прийде на допомогу, справжнього патріота. Неодноразово нагороджувався державними нагородами за свою військову та волонтерську діяльність.

У лютому 2022 року, коли розпочалось повномасштабне вторгнення, Вадим Лукаш, не роздумуючи став до лав Збройних сил України.

7 вересня 2022 р. Вадим загинув, виконуючи бойове завдання, в населеному пункті Оріхів Запорізької області у складі 3-го відділення охорони 1-го взводу охорони роти охорони третього відділу Пологівського РТЦК та СП. Відділення перебувало під постійними ворожими обстрілами, виконуючи свої обов'язки в умовах прифронтової зони.

Поховали героя на Кушугумському цвинтарі.

Захисник України був посмертно нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня.

Джерело:

<https://memory.zoda.gov.ua/stores/lukash/lukash.html>

<https://topnews.zp.ua/other/2022/09/11/259968-amp.html>

Орден «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно)

ШРАМКО СЕРГІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

10.09.1995 – 24.05.2025 рр.

Кожне життя безцінне, біль невгасимий, втрачаємо чудову молодь, яка стала на захист Батьківщини. Але пам'ять вічна і надія горить у наших серцях.

Захищаючи рідну землю, волю та майбутнє України, загинув випускник ТДАТУ - молодший лейтенант Шрамко Сергій Олександрович (позивний «Алмаз»).

Сергій Шрамко народився 10 березня 1995 року в Залізничному на Запоріжжі. Навчався у Залізничній школі та Гуляйпільському колегіумі «Лідер». У 2012 році закінчив Оріхівський сільськогосподарський технікум, а у 2018 — Таврійський державний агротехнологічний університет.

До повномасштабного вторгнення працював інженером із забезпечення у ТОВ «Агро-Континент» та на Оріхівській фірмі «Сільгоспінвентар». З початком повномасштабної війни Сергій переїхав до Запоріжжя.

У 2024 році став до лав Збройних Сил України. Навчався в Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, після чого пройшов фаховий курс тактичного рівня з підготовки офіцерського складу в с. Венджин (Польща). Отримав військове звання «молодший лейтенант», продовжив службу командиром 3-го мотопіхотного взводу 1-ї мотопіхотної роти мотопіхотного батальйону військової частини А4820 на Донецькому напрямку.

Під час виконання бойового завдання 24 травня 2025 року Сергій безвісти зник в районі населеного пункту Малинівка Покровського району Донецької області. Лише через рік слідчі дії та експертизи підтвердили найгірше: Сергій загинув разом із побратимами під час бойового зіткнення.

Днями Герой повернувся в Запоріжжя на щиті та був похований 12 вересня 2026 року в запорізькій землі.

«Сергій (наш «Алмаз») був людиною, яка випромінювала світло. Наш Захисник неймовірно любив життя, умів радіти кожній миті та ділився оптимізмом із тими, хто його оточував. Він мав багато планів, мріяв створити сім'ю... Не судилось...», – згадують Сергія земляки.

Висловлює щирі співчуття рідним, близьким, друзям та побратимам полеглого Героя. Схиляємо голови у глибокій скорботі.

Низький уклін та вічна пам'ять нашому Воїну світла!

Джерело:

<https://suspilne.media/zaporizhzhia/1398486-na-doneckomu-napramku-zaginu-viyskovij-iz-zaporizkoi-oblasti-sergij-sramko/>

<https://1news.zp.ua/znyk-bezvisty-na-vijni-stalo-vidomo-pro-zagybel-30-richnogo-zahysnyka-z-gulyajpilskoyi-gromady/>

СВИСТУН ОЛЕГ ЯРОСЛАВОВИЧ (позивний «Агроном»)

20.08.1998 – 04.09.2024 рр.

Кожна звістка про загибель наших випускників – захисників – це невимовний біль і сум.. Їхня відвага і жертвність своїм життям стала щитом для всієї України.

Олег Свистун – хоробре серце 26-річного сапера з позивним «Агроном» перестало битися від ворожої кулі, але світло подвигу навіки лишиться в наших серцях.

Олег народився 20.08.1998 року в с. Осипенко Бердянського району Запорізької області. В 2015 році закінчив Осипенківську школу.

З 2015 по 2021 рік навчався в Таврійському державному агротехнічному університеті імені Дмитра Моторного на факультеті агротехнологій та екології.

За мирного життя Олег працював агрономом у сільському господарстві під Мелітополем. Любив рідну землю, родину, дружину Євгенію, мріяв про донечку. Був старшим сином у

сім'ї, опорою для батьків та надійним братом і другом. Після окупації вивозив людей на підконтрольну територію.

07.02.2023 року підписав контракт і став до лав ЗСУ на захисті своєї Батьківщини.

Служив в ЗСУ сапером 47 окремої інженерно-саперної бригади, в/ч А2755.

Навчався, став спеціалістом з розмінування і дбав про те, щоб наша земля була чистою від ворожих снарядів та мін, та щоб нога загарбника не змогла ступити на нашу територію.

4 вересня 2024 року Олег Свистун загинув, виконуючи бойове завдання поблизу російсько-українського кордону на Харківщині. Він до останнього подиху захищав Україну, її територіальну цілісність і право українців на вільне життя.

За мужність і відвагу Олег був відзначений медаллю командира «Хоробре серце», яку, на жаль, уже не зміг отримати особисто.

Указом Президента України від 25 грудня 2024 року Олега Свистуна нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Герою назавжди 26...

Джерело:

<https://memorybook.org.ua/soldiers/oleh-ya-svystun>

<https://osypenkivska-gromada.gov.ua/svistun-oleg-yaroslavovich-14-00-08-25-03-2025/>

**Орден Богдана Хмельницького
III ступеня (посмертно)**

ЛОГВИНЕНКО МИХАЙЛО ВІКТОРОВИЧ

10.10.1986 – 21.10.2022 рр.

Наші випускники.. Щодня, кожної секунди, завдяки вашій хоробрості б'ється серце України. Ви залишили свої мирні домівки, щоб захистити рідну землю... і поклали своє життя. На щиті повернувся Михайло Вікторович Логвиненко..

Михайло народився 10 жовтня 1986 року в місті Луганську. Навчався у Політехнічному коледжі Луганського національного аграрного університету. Отримав диплом бакалавра з відзнакою за спеціальністю «Механізація та електрифікація сільського господарства».

Вищу освіту здобув у Таврійському державному агротехнологічному університеті імені Дмитра Моторного, де отримав диплом магістра з відзнакою за фахом

«Енергетика сільськогосподарського виробництва». У 2018-му теж із відзнакою закінчив Луганський національний університет ім. Т. Шевченка за фахом «Інженер-дослідник з механізації сільського господарства».

Працював викладачем у Політехнічному коледжі ЛНАУ. Після окупації росіянами Луганська у 2014 році, разом з університетом був змушений евакуюватися до Харкова. Навчався в аспірантурі, досліджував питання в галузі механізації сільського господарства з використанням сучасних електронних систем. Любив робототехніку, вів гуртки, захоплювався живописом.

У 2021-му Михайло переїхав до Слов'янська, створив родину, але мирне щасливе родинне життя, наукову діяльність перекреслила війна.

25 лютого 2022-го чоловіка призвали на військову службу за мобілізацією. Обіймав посаду стрільця в 109-й окремій бригаді територіальної оборони.

У жовтні окремі сили бригади брали участь у Слобожанському контрнаступі. Зокрема, задокументовано, що бійці бригади вели важкі бої в районі села Кармазинівка Луганської області (Сватівський район). Саме там 21 жовтня 2022 року під час бойового завдання, внаслідок ворожого артилерійського обстрілу Михайло зазнав смертельних поранень і загинув. Захисникові навіки 36 років.

Посмертно Михайла Логвиненка нагороджено медаллю «За військову службу Україні».

Його життя – це історія фахівця, науковця, викладача, чоловіка, який у найважчий час став на захист України.

Вічна пам'ять..

Джерело:

<https://memorybook.org.ua/soldiers/mykhailo-v-lohvylenko>

Медаль «За військову службу Україні» (посмертно)

СІЗОВ ДЕНИС ОЛЕКСАНДРОВИЧ

27.09.2000 – 03.02.2025 рр.

Кожен загиблий випускник, який став воїном і пішов боронити державу – це болючий шрам на душі кожного з нас. Ми пам'ятаємо їх студентами: веселими, енергійними, іноді легко важкими..

Денис народився 27 вересня 2000 р. в с. Володарське на Донеччині. Навчався в Нікольській гімназії «Софія», яку закінчив у 2017 році. Вищу освіту здобув у Таврійському державному агротехнологічному університеті імені Дмитра Моторного на факультеті ЕКТ, який закінчив у 2021 році.

30 листопада 2021 року, за кілька місяців до початку повномасштабного вторгнення, був призваний Маріупольським РЦК у лави ЗСУ як строковик. Під час повномасштабної війни Денис служив у 91-й окремому Охтирському полку підтримки - інженерні війська Сухопутних військ ЗСУ. Був оператором взводу безпі-

лотних авіаційних комплексів.

3 лютого 2025 року старший солдат Денис Сізов загинув під час виконання бойового завдання на Донеччині, захищаючи Україну.

Побратими згадують Дениса як світлу, доброзичливу та позитивну людину, яка завжди зберігала спокій, усе обдумувала і підтримувала інших. Учителі називали його щирим, допитливим, усміхненим юнаком із великим серцем.

За мужність і відданість Україні Денис був нагороджений медаллю «Захиснику Вітчизни» та почесною відзнакою «Завжди попереду». Указом Президента України №446/2025 його посмертно нагороджено орденом «За мужність» III ступеня.

Денису навіки 24 роки.

Його життя обірвалося, але пам'ять про нього назавжди залишиться серед тих, хто знав, навчався разом із ним і працював поруч. Він віддав найдорожче – власне життя – за право України бути вільною.

Похований на Алеї пам'яті в місті Охтирка Сумської області.

Вічна пам'ять і шана Герою.

Джерело:

<https://www.president.gov.ua/documents/4462025-55525>

<https://memorybook.org.ua/soldiers/denys-sizov?category=biography>

<https://okhtyrkamr.gov.ua> <https://okhtyrkamr.gov.ua>

<https://nikolske-miskrada.gov.ua/news/1773915598/>

Орден «За мужність» III ст.
(посмертно)

ШТАНЬКО ПАВЛО ЮРІЙОВИЧ

05.09.1996 – 11.07.2023 рр.
безвісти зниклий

Павло народився 5 вересня 1996 року в Лазурному, що під Мелітополем, школу закінчив у селі Полянівка. Вступив у Мелітопольський коледж ТДАТУ, а потім у Таврійський ДАТУ

Павло змалку мав футболом. Вже студентом грав у складі місцевої футбольної команди «Мелітопольська черешня». Спочатку був гравцем, а потім капітаном команди «Мелітопольська Черешня», дворазового чемпіона Запорізької області з футболу серед аматорських команд. Футбол він обожнював і жив ним.

У березні 2022 року родина виїхала з окупації до Дніпра і звідти 25-річний Павло пішов на війну. Служив у легендарній 25-й окремій штурмовій повітряно-десантній Січеславській бригаді- 25 ОВДБр, В0440.

Одразу попав в саме пекло – на передову. Воював на Харківському і Донецькому напрямках.

10 липня 2023 року воїни 25-ї ОВДБр вели запеклі оборонні бої на Куп'янсько-Сватівському напрямку. Підрозділи бригади перейшли від тривалої оборонної операції в районі Сватового — Кремінної до стримування масованих щоденних штурмів російських окупаційних військ.

Біля села Кармазівка були надзвичайно інтенсивні бої. Наші військові були без підтримки авіації, потрапили під шквальний обстріл. Декому з хлопців вдалось вийти з поля бою, та серед них не було Павла..

Тіло Павла не знайдено. Офіційно у воїна статус – безвісти зниклий. Рідні Павла вже 3 роки в розшуках, звертались в усі можливі інстанції: ООН, Червоний Хрест. Але наразі немає жодної інформації

Павлу було 26 років. Двоє маленьких дітей залишилися без батька. Батьки – без сина... але рідні сподіваються на чудо.

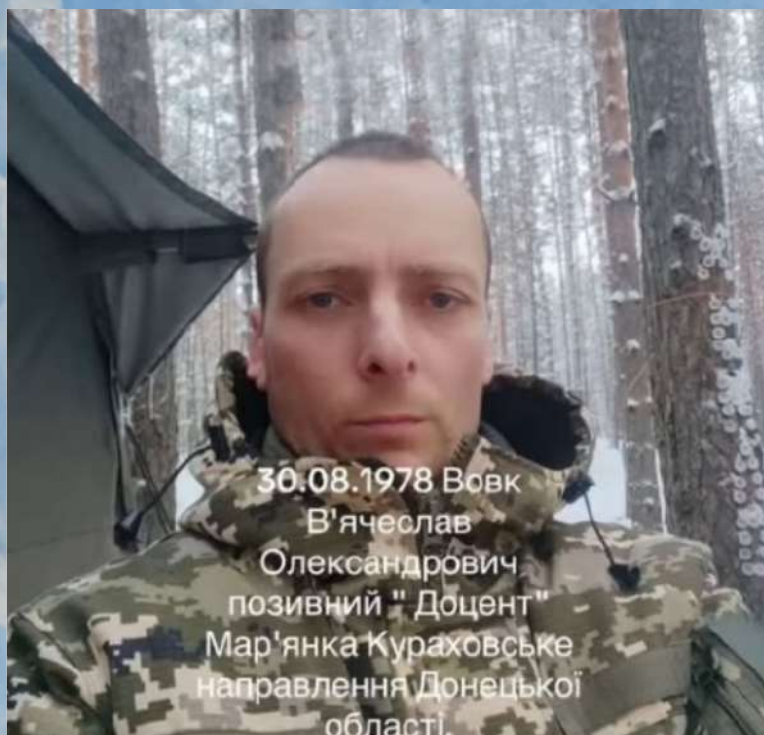
Джерело:

<https://memorial.uaf.ua/>

ВОВК В'ЯЧЕСЛАВ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

(позивний «Доцент»)

30.08.1978 – 20.02.2024 рр.
безвісти зниклий

Народився 30 серпня 1978 року в місті Мелітополі, Запорізької області.

Випускник ТДАТУ, факультету енергетики.

Працював у ТДАТУ на кафедрі...

Після початку повномасштабної війни став на захист України.

Служив у складі 46-ї окремої аеромобільної бригади Десантно-штурмових військ ЗСУ (в/ч А4350).

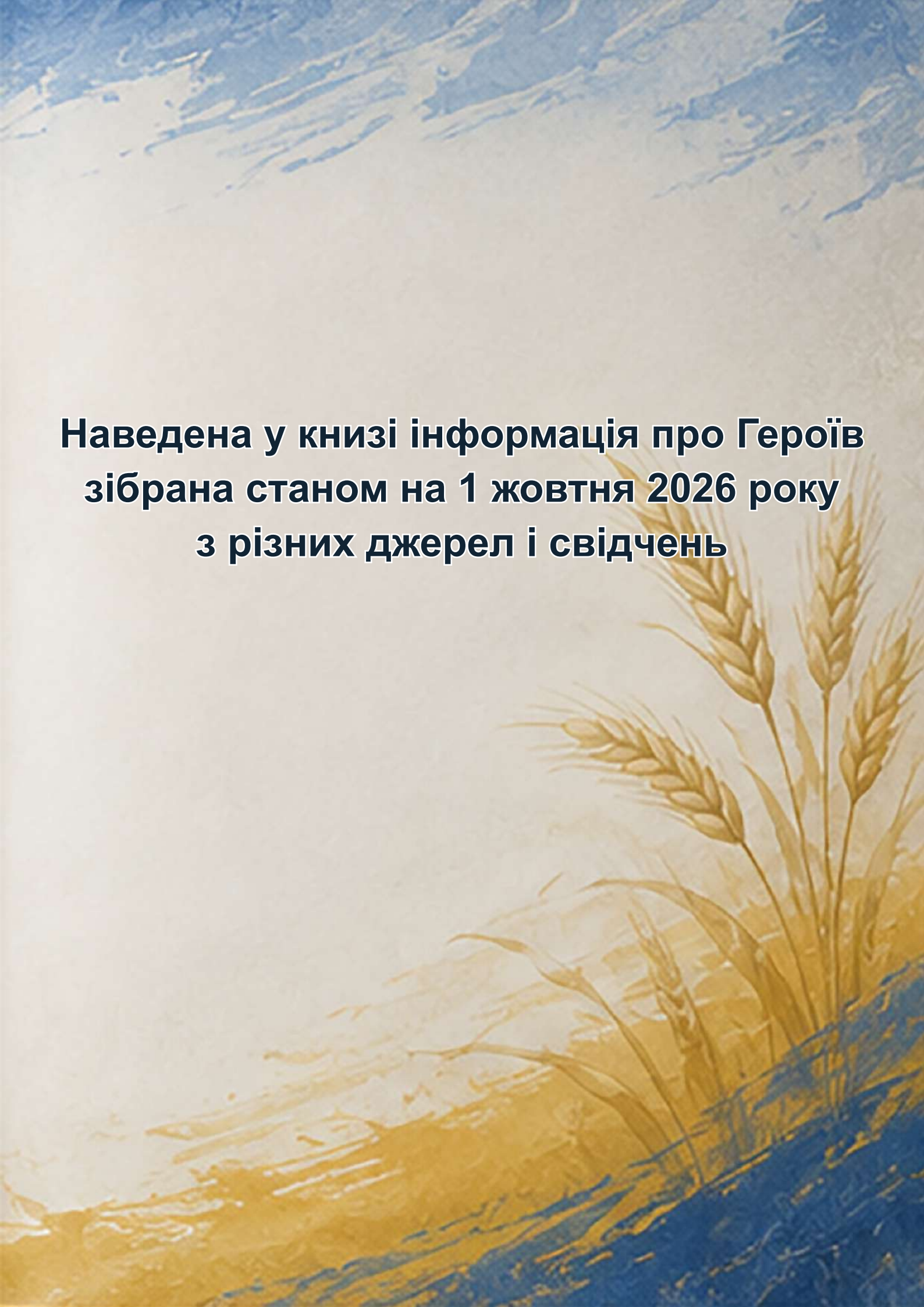
У лютому 2024 року бригада виконувала бойові завдання на Мар'їнському напрямку Донецької області. Десантники 46 ОАеМБр

надійно тримали призначені рубежі, використовуючи комбіновані удари артилерії.

20 лютого 2024 року В'ячеслав Вовк зник безвісти в районі міста Мар'їнка, Донецька область.

Пам'ятаємо. Шануємо. Не забуваємо.

**Наведена у книзі інформація про Героїв
зібрана станом на 1 жовтня 2026 року
з різних джерел і свідчень**

Їхні імена –
частина історії університету,
частина історії України.

ТДАТУ
імені Дмитра Моторного

